

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 28 października 2022 r. *

Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 50 – Konwencja wykonawcza do układu z Schengen – Artykuł 54 – Zasada ne bis in idem – Porozumienie między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o ekstradycji – Ekstradycja do Stanów Zjednoczonych obywatela państwa trzeciego na podstawie traktatu dwustronnego zawartego przez jedno z państw członkowskich – Obywatel, który został prawomocnie skazany za te same czyny i odbył całość kary w innym państwie członkowskim

W sprawie C-435/22 PPU

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Oberlandesgericht München (wyższy sąd krajowy w Monachium, Niemcy) postanowieniem z dnia 21 czerwca 2022 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 1 lipca 2022 r., w postępowaniu karnym przeciwko

HF

przy udziale:

Generalstaatsanwaltschaft München,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes, L. Bay Larsen, wiceprezes, A. Arabadjiev, A. Prechal, E. Regan, P.G. Xuereb, L.S. Rossi, D. Gratsias i M.L. Arastey Sahún (sprawozdawczyni), prezesi izb, S. Rodin, F. Biltgen, N. Piçarra, N. Wahl, I. Ziemele i J. Passer, sędziowie,

rzecznik generalny: A.M. Collins,

sekretarz: D. Dittert, kierownik wydziału,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 13 września 2022 r.,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu HF – S. Schomburg i M. Weber, Rechtsanwälte,

* Język postępowania: niemiecki.

- w imieniu Generalstaatsanwaltschaft München – F. Halabi, w charakterze pełnomocnika,
  - w imieniu rządu niemieckiego – J. Möller, P. Busche, M. Hellmann i U. Kühne, w charakterze pełnomocników,
  - w imieniu Komisji Europejskiej – L. Baumgart i M. Wasmeier, w charakterze pełnomocników,
- po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 13 października 2022 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U. 2000, L 239, s. 19), podpisanej w Schengen w dniu 19 czerwca 1990 r., która weszła w życie w dniu 26 marca 1995 r., zmienionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 610/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. (Dz.U. 2013, L 182, s. 1) (zwanej dalej „KWUS”), a także art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”).
- 2 Wniosek ten został złożony w postępowaniu z wniosku o ekstradycję skierowanego przez organy Stanów Zjednoczonych Ameryki do organów Republiki Federalnej Niemiec w celu przeprowadzenia postępowania karnego przeciwko HF, obywatelowi Serbii.

Ramy prawne

Prawo Unii

KWUS

- 3 Konwencja wykonawcza do układu z Schengen została zawarta w celu zapewnienia stosowania Układu między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanego w Schengen w dniu 14 czerwca 1985 r. (Dz.U. 2000, L 239, s. 13; zwanego dalej „układem z Schengen”).
- 4 Artykuł 20 KWUS, który znajduje się w rozdziale 4, zatytułowanym „Zasady regulujące przemieszczanie się cudzoziemców”, tytułu II tej konwencji, w ust. 1 stanowi:
„Cudzoziemcy niepodlegający obowiązkowi wizowemu mogą swobodnie przemieszczać się po terytoriach Umawiających się Stron przez okres nieprzekraczający 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu od daty pierwszego wjazdu, pod warunkiem że spełniają oni warunki wjazdu określone w artykule 5 ustęp 1 litery a), c), d) i e)”.

- 5 Artykuł 54 KWUS, który znajduje się w rozdziale 3, zatytułowanym „Stosowanie zasady ne bis in idem”, tytułu III tej konwencji, stanowi:

„Osoba, której proces zakończył się wydaniem prawomocnego wyroku na obszarze jednej umawiającej się strony, nie może być ścigana na obszarze innej Umawiającej się Strony za ten sam czyn, pod warunkiem że została nałożona i wykonana kara [że w przypadku skazania nałożona kara została już wykonana] lub jest ona w trakcie wykonywania, lub nie może być już wykonana na mocy przepisów prawnych skazującej Umawiającej się Strony”.

Protokół włączający dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej

- 6 KWUS została włączona do prawa Unii protokołem (nr 2) włączającym dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej, załączonym do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską Traktatem z Amsterdamu (Dz.U. 1997, C 340, s. 93) jako „dorobek Schengen” w rozumieniu załącznika do tego protokołu.
- 7 Zgodnie z art. 2 ust. 1 akapit drugi tego protokołu:

Rada [Unii Europejskiej] [...] określa, zgodnie ze stosownymi postanowieniami traktatów, podstawę prawną dla każdego z postanowień lub decyzji stanowiących dorobek Schengen”.

- 8 Na podstawie tego postanowienia Rada przyjęła w dniu 20 maja 1999 r. decyzję 1999/436/WE, określającą, zgodnie ze stosownymi postanowieniami Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i Traktatu o Unii Europejskiej, podstawę prawną dla każdego z postanowień lub decyzji stanowiących dorobek Schengen (Dz.U. 1999, L 176, s. 17). Z art. 2 tej decyzji oraz z załącznika A do niej wynika, że jako podstawy prawne art. 54 KWUS Rada wskazała art. 34 i 31 UE.

Porozumienie UE–USA

- 9 Artykuł 1 porozumienia między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o ekstradycji z dnia 25 czerwca 2003 r. (Dz.U. 2003, L 181, s. 27 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 6, s. 161; sprostowanie Dz.U. 2008, L 193, s. 20, zwanego dalej „porozumieniem UE–USA”) ma następujące brzmienie:

„Umawiające się strony zobowiązują się, zgodnie z postanowieniami niniejszego porozumienia, zapewnić poprawę współpracy w kontekście stosownych relacji między państwami członkowskimi a Stanami Zjednoczonymi Ameryki w zakresie ekstradycji, regulujących ekstradycję sprawców czynu zabronionego”.

- 10 Artykuł 3 porozumienia UE–USA, zatytułowany „Zakres zastosowania niniejszego porozumienia w odniesieniu do dwustronnych traktatów o ekstradycji z państwami członkowskimi”, określa warunki i szczegółowe zasady, zgodnie z którymi postanowienia zamieszczone w art. 4–14 tego porozumienia zastępują lub uzupełniają postanowienia dwustronnych traktatów zawartych przez państwa członkowskie ze Stanami Zjednoczonymi.
- 11 Artykuł 16 tego porozumienia, zatytułowany „Zakres zastosowania”, stanowi:

„1. Niniejsze porozumienie ma zastosowanie w sprawach o przestępstwa popełnione przed jego wejściem w życie, jak również po nim.

2. Niniejsze porozumienie ma zastosowanie do wniosków o wydanie złożonych po jego wejściu w życie [...]”.
- 12 Artykuł 17 tego porozumienia, zatytułowany „Stosunek do obowiązujących przepisów prawnych”, stanowi:
- „1. Niniejsze porozumienie nie wyklucza powoływania się przez państwo wezwane na podstawy do odmowy odnoszące się do kwestii nieregulowanych niniejszym porozumieniem, która jest dopuszczalna na mocy obowiązującego dwustronnego traktatu o ekstradycji między państwem członkowskim a Stanami Zjednoczonymi Ameryki.
2. W przypadku gdy zasady konstytucyjne lub ostateczne orzeczenia sądowe wiążące państwo wezwane mogą stanowić przeszkodę dla wypełnienia przez nie obowiązku ekstradycyjnego, a rozwiązanie tej kwestii nie jest przewidziane w niniejszym porozumieniu lub w obowiązującym dwustronnym traktacie, odbywają się konsultacje między państwem wezwanym i wzywającym”.

Kodeks graniczny Schengen

- 13 Artykuł 6 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. 2016, L 77, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1240 z dnia 12 września 2018 r. ustanawiającym europejski system informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż (ETIAS) i zmieniającym rozporządzenia (UE) nr 1077/2011, (UE) nr 515/2014, (UE) 2016/399, (UE) 2016/1624 i (UE) 2017/2226 (Dz.U. 2018, L 236, s. 1) (zwanego dalej „kodeksem granicznym Schengen”) stanowi:
- „W przypadku planowanego pobytu na terytorium państw członkowskich nieprzekraczającego 90 dni w każdym okresie 180-dniowym, co oznacza wzięcie pod uwagę okresu 180-dniowego poprzedzającego każdy z dni pobytu, warunki wjazdu obywateli państw trzecich są następujące:
- a) posiadają oni ważny dokument podróży uprawniający posiadacza do przekroczenia granicy i spełniający następujące kryteria:
- i) jest on ważny przez przynajmniej trzy miesiące po planowanej dacie wyjazdu z terytorium państw członkowskich; w uzasadnionych pilnych przypadkach kryterium to może zostać pominięte;
  - ii) został wydany w okresie ostatnich 10 lat;
- b) posiadają oni ważną wizę, jeżeli jest ona wymagana zgodnie z rozporządzeniem [Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806 z dnia 14 listopada 2018 r. wymieniającym państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. 2018, L 303, s. 39)], lub ważne zezwolenie na podróż, jeżeli jest ono wymagane zgodnie z [rozporządzeniem 2018/1240], chyba że posiadają ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową;
- [...]”.

- 14 Przepis ten zastąpił art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. 2006, L 105 s. 1), którego z kolei poprzednikiem był art. 5 ust. 1 KWUS. W związku z tym art. 20 ust. 1 KWUS należy rozumieć w ten sposób, że odsyła on do owego art. 6 ust. 1 kodeksu granicznego Schengen.

Rozporządzenie 2018/1806

- 15 Zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia 2018/1806:
„Obywatele państw trzecich wymienionych w załączniku I objęci są obowiązkiem wizowym przy przekraczaniu granic zewnętrznych państw członkowskich”.
- 16 Artykuł 4 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi, co następuje:
„Obywatele państw trzecich wymienionych w załączniku II są zwolnieni z obowiązku określonego w art. 3 ust. 1, gdy ich całkowity pobyt nie przekracza 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu”.
- 17 Wśród państw wymienionych w załączniku II figuruje Republika Serbii.

Prawo niemieckie

- 18 Artykuł 1 Auslieferungsvertrag zwischen der Bundesrepublik Deutschland und den Vereinigten Staaten von Amerika (umowy o ekstradycji między Republiką Federalną Niemiec a Stanami Zjednoczonymi Ameryki) z dnia 20 czerwca 1978 r. (BGBl. 1980 II, s. 647, zwanej dalej „umową o ekstradycji Niemcy–USA”), zatytułowany „Obowiązek ekstradycji”, stanowi w ust. 1:
„Umawiające się strony zobowiązują się do wzajemnego wydawania, zgodnie z postanowieniami niniejszej umowy, osób ściganych za przestępstwo popełnione na terytorium państwa wzywającego lub poszukiwanych w celu wykonania kary lub środka zabezpieczającego, które to osoby przebywają na terytorium drugiej umawiającej się strony”.
- 19 Artykuł 2 tej umowy, zatytułowany „Przestępstwa mogące stanowić podstawę ekstradycji”, zmieniony przez Zusatzvertrag zum Auslieferungsvertrag zwischen der Bundesrepublik Deutschland und den Vereinigten Staaten von Amerika (umowa uzupełniająca do umowy o ekstradycji między Republiką Federalną Niemiec a Stanami Zjednoczonymi Ameryki) z dnia 21 października 1986 r. (BGBl. 1988 II, s. 1087), stanowi:
„(1) Przestępstwami mogącymi stanowić podstawę ekstradycji na mocy niniejszej umowy są te, które są zagrożone karą zgodnie z prawem obu umawiających się państw [...].
(2) W przypadku przestępstw mogących stanowić podstawę ekstradycji wnioski o wydanie zostanie uwzględniony
a) w celu przeprowadzenia postępowania karnego, jeżeli według prawa obu umawiających się państw przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności o maksymalnym wymiarze powyżej jednego roku [...];
[...]”.

- 20 Artykuł 8 tej umowy, zatytułowany „Ne bis in idem”, ma następujące brzmienie:
„Wniosek o wydanie nie zostanie uwzględniony, jeżeli osoba ścigana została prawomocnie uniewinniona lub skazana przez organy państwa wezwanego za przestępstwo, z powodu którego wnosi się o ekstradycję”.
- 21 Jak wskazuje sąd odsyłający, umowa o ekstradycji Niemcy–USA została dostosowana do porozumienia UE–USA w drodze Zweiter Zusatzvertrag zum Auslieferungsvertrag zwischen der Bundesrepublik Deutschland und den Vereinigten Staaten von Amerika (drugiej umowy uzupełniającej do umowy o ekstradycji między Republiką Federalną Niemiec a Stanami Zjednoczonymi Ameryki) z dnia 18 kwietnia 2006 r. (BGBl. 2007 II, s. 1634, zwanej dalej „drugą umową uzupełniającą”).

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 22 HF, obywatel Serbii, został w dniu 20 stycznia 2022 r. tymczasowo zatrzymany w Niemczech na podstawie czerwonej noty wydanej przez Międzynarodową Organizację Policji Kryminalnej (Interpol) na wniosek Stanów Zjednoczonych Ameryki, które domagają się wydania HF w celu przeprowadzenia postępowania karnego o różne przestępstwa popełnione okresie od września 2008 r. do grudnia 2013 r. Wspomniana czerwona nota została opublikowana na podstawie nakazu aresztowania wydanego w dniu 4 grudnia 2018 r. przez United States District Court for the District of Columbia (sąd federalny Stanów Zjednoczonych dla dystryktu Kolumbia).
- 23 W związku z tym postępowaniem ekstradycyjnym jest wobec HF stosowany od dnia 20 stycznia 2022 r. areszt ekstradycyjny.
- 24 Zgodnie opisem zawartym w postanowieniu odsyłającym przestępstwa, których dotyczy wniosek o ekstradycję, polegają na zмовie mającej na celu udział w przestępczych organizacjach korupcyjnych i zмовie mającej na celu popełnienie oszustwa bankowego i oszustwa przy użyciu urządzeń telekomunikacyjnych, o których mowa w Title 18, U.S. Code, sekcje 1962 (d) i 1349.
- 25 Pismem z dnia 25 stycznia 2022 r. władze Stanów Zjednoczonych przekazały władzom niemieckim nakaz aresztowania z dnia 4 grudnia 2018 r. wraz z aktem oskarżenia wielkiej ławy przysięgłych United States Court of Appeals for the District of Columbia (sądu federalnego Stanów Zjednoczonych dla dystryktu Kolumbia) z tego samego dnia.
- 26 W trakcie zatrzymania HF wskazał, że mieszka w Słowenii, oraz okazał paszport serbski wydany w dniu 11 lipca 2016 r. i ważny do dnia 11 lipca 2026 r., słoweński dokument pobytowy wydany w dniu 3 listopada 2017 r., który utracił ważność w dniu 3 listopada 2019 r., a także kosowski dowód tożsamości. Według postanowienia odsyłającego w 2020 r. organy słoweńskie oddaliły wniosek HF o przedłużenie dokumentu pobytowego.
- 27 Na wniosek Oberlandesgericht München (wyższego sądu krajowego w Monachium, Niemcy) – sądu odsyłającego, który powinien rozstrzygnąć wniosek o wydanie HF do Stanów Zjednoczonych, oraz Generalstaatsanwaltschaft München (prokuratury generalnej w Monachium, Niemcy) organy słoweńskie przekazały następujące informacje.
- 28 Po pierwsze, HF został skazany wyrokiem Okrožno sodišče v Mariboru (sądu okręgowego w Mariborze, Słowenia) z dnia 6 lipca 2012 r., który uzyskał prawomocność w dniu 19 października 2012 r., na karę jednego roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności za

- przestępstwo „ataku na system informatyczny” w rozumieniu art. 221 ust. IV w związku z ust. II Kazenski zakonik (słoweńskiego kodeksu karnego), popełnione w okresie od grudnia 2009 r. do czerwca 2010 r.
- 29 Po drugie, orzeczoną karę zamieniono na 480 godzin prac społecznych, które HF wykonał w całości do dnia 25 czerwca 2015 r.
  - 30 Po trzecie, postanowieniem z dnia 23 września 2020 r. Okrožno sodišče v Kopru (sąd okręgowy w Koprze, Słowenia) odrzucił wniosek o ekstradycję HF skierowany do organów słoweńskich przez organy Stanów Zjednoczonych w celu przeprowadzenia postępowania karnego z tego powodu, że czyny popełnione przed lipcem 2010 r., których ten wniosek dotyczył, zostały osądzone wyrokiem Okrožno sodišče v Mariboru (sądu okręgowego w Mariborze), o którym mowa w pkt 28 niniejszego wyroku. Co do pozostałych czynów opisanych we wspomnianym wniosku o ekstradycję, popełnionych po czerwcu 2010 r., brak było podejrzenia popełnienia przestępstwa.
  - 31 Po czwarte, wspomniane postanowienie Okrožno sodišče v Kopru (sądu okręgowego w Koprze) zostało utrzymane w mocy postanowieniem Višje sodišče v Kopru (sądu apelacyjnego w Koprze, Słowenia) z dnia 8 października 2020 r. i jest prawomocne.
  - 32 Sąd odsyłający twierdzi, po pierwsze, że wniosek o ekstradycję skierowany wcześniej do organów słoweńskich i wniosek o ekstradycję rozpatrywany w postępowaniu głównym dotyczą tych samych przestępstw, a po drugie, że czyny osądzone przez Okrožno sodišče v Mariboru (sąd okręgowy w Mariborze) wyrokiem wspomnianym w pkt 28 niniejszego wyroku są identyczne z czynami, których dotyczy ten ostatni wniosek o ekstradycję, w zakresie, w jakim zostały w nim opisane przestępstwa popełnione do czerwca 2010 r.
  - 33 Zdaniem sądu odsyłającego dopuszczalność wniosku o ekstradycję w zakresie, w jakim dotyczy on czynów popełnionych przed lipcem 2010 r., zależy zatem od tego, czy zapisana w art. 54 KWUS zasada ne bis in idem, odczytywana w związku z art. 50 karty praw podstawowych, ma zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym.
  - 34 Sąd ten zauważa, że wyrok z dnia 12 maja 2021 r., Bundesrepublik Deutschland (Czerwona nota Interpolu) (C-505/19, zwany dalej „wyrokiem Czerwona nota Interpolu”, EU:C:2021:376) nie pozwala na rozstrzygnięcie tej kwestii z uwagi na różnice między sprawą w postępowaniu głównym a sprawą, w której zapadł wspomniany wyrok.
  - 35 Po pierwsze bowiem, sąd ten wskazuje, że HF nie jest obywatelem Unii.
  - 36 Po drugie, przedmiotem sporu w postępowaniu głównym jest formalny wniosek o ekstradycję, a nie tylko publikacja czerwonej noty Interpolu w celu tymczasowego zatrzymania na ewentualne potrzeby ekstradycji.
  - 37 Po trzecie, gdyby Republika Federalna Niemiec miała odmówić wydania HF z powodu obowiązku przestrzegania zasady ne bis in idem w rozumieniu art. 50 karty praw podstawowych, naruszyłaby obowiązek ekstradycji przewidziany w art. 1 ust. 1 umowy o ekstradycji Niemcy–USA, ponieważ przestępstwo zarzucane HF spełnia przesłanki przewidziane w art. 2 ust. 1 i 2 tej umowy.

- 38 Zdaniem sądu odsyłającego okoliczność, że HF został już prawomocnie skazany wyrokiem Okrožno sodišče v Mariboru (sądu okręgowego w Mariborze) z dnia 6 lipca 2012 r. za część czynów, których dotyczy wnioski o ekstradycję w sprawie w postępowaniu głównym, mianowicie za czyny popełnione do czerwca 2010 r., oraz okoliczność, że orzeczona kara została w całości wykonana, nie stanowi przeszkody dla ekstradycji HF. Jak bowiem wyraźnie wynika z brzmienia art. 8 umowy o ekstradycji Niemcy–USA, artykuł ten zabrania państwu wezwanemu wyrażenia zgody na ekstradycję ze względu na zasadę ne bis in idem wyłącznie w przypadku, gdy osoba ścigana została prawomocnie skazana przez właściwe organy tego państwa, którym w niniejszej sprawie jest Republika Federalna Niemiec. Sąd ten uważa, że nie można interpretować tego artykułu w ten sposób, że dotyczy on również wyroków skazujących wydanych w innych państwach członkowskich.
- 39 Ponadto Republika Federalna Niemiec i Stany Zjednoczone wyraźnie uzgodniły podczas negocjacji dotyczących umowy o ekstradycji Niemcy–USA, że orzeczenia wydane w państwach trzecich nie stoją na przeszkodzie ekstradycji.
- 40 Wreszcie taka wykładnia art. 8 umowy o ekstradycji Niemcy–USA wynika również z faktu, że w drugiej umowie uzupełniającej, na mocy której umowa o ekstradycji Niemcy–USA została dostosowana do porozumienia UE–USA, nie zawarto przepisu szczególnego w celu rozszerzenia zakazu podwójnego karania na wszystkie państwa członkowskie.
- 41 Sąd odsyłający zastanawia się jednak, czy art. 50 karty praw podstawowych w związku z art. 54 KWUS nie nakłada na Republikę Federalną Niemiec obowiązku odmowy ekstradycji HF w odniesieniu do przestępstw, które zostały prawomocnie osądzone przez Okrožno sodišče v Mariboru (sąd okręgowy w Mariborze).
- 42 W tym względzie, w pierwszej kolejności, sąd ten twierdzi, że przesłanki stosowania zasady ne bis in idem, zapisanej w art. 50 karty praw podstawowych i w art. 54 KWUS, zostały w sprawie w postępowaniu głównym spełnione.
- 43 HF został bowiem prawomocnie skazany przez sąd jednego z państw członkowskich, a orzeczona kara została w całości wykonana.
- 44 Następnie – dobrodziejstwo przepisów, o których mowa w pkt 42 niniejszego wyroku, nie jest zastrzeżone wyłącznie dla obywateli Unii.
- 45 Ponadto w myśl pkt 94 i 95 wyroku Czerwona nota Interpolu tymczasowe zatrzymanie przez jedno z państw członkowskich osoby objętej czerwonym notą wydaną przez Interpol na wniosek państwa trzeciego jest elementem ścigania w rozumieniu art. 54 KWUS. W związku z tym orzeczenie w przedmiocie zgodności z prawem ekstradycji, takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, prowadzące do wydania danej osoby wzywającemu państwu trzeciemu w celu przeprowadzenia postępowania karnego, należy również uznać za element ścigania.
- 46 Wreszcie orzeczenie w przedmiocie zgodności z prawem ekstradycji do Stanów Zjednoczonych obywatela państwa trzeciego zatrzymanego w państwie członkowskim stanowi stosowanie prawa Unii w rozumieniu art. 51 karty praw podstawowych. Takie orzeczenie dotyczyłoby bowiem w każdym razie porozumienia UE–USA, przy stosowaniu którego należałoby uwzględnić prawa podstawowe ustanowione w karcie praw podstawowych. Ponadto zdaniem sądu odsyłającego w chwili zatrzymania HF miał prawo do swobodnego przemieszczania się na podstawie art. 20 ust. 1 KWUS w związku z art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) kodeksu granicznego Schengen,

a także w związku z art. 4 ust. 1 rozporządzenia 2018/1806, ponieważ jako obywatel Serbii był zwolniony z obowiązku wizowego. W związku z tym przy stosowaniu art. 20 KWUS należy uwzględnić te prawa podstawowe.

- 47 Niemniej jednak, w drugiej kolejności, sąd odsyłający ma wątpliwości, czy art. 50 karty praw podstawowych w związku z art. 54 KWUS może mieć ten skutek, że obywatela państwa trzeciego nie można wydać Stanom Zjednoczonym.
- 48 W tym względzie sąd odsyłający wskazuje, że w wyroku Czerwona nota Interpolu Trybunał odniósł się do prawa do swobodnego przemieszczania się w rozumieniu art. 21 TFUE osoby, której dotyczy czerwona nota, czyli obywatela niemieckiego, a następnie doszedł do wniosku, że osoba ta korzysta z zagwarantowanej w art. 54 KWUS zasady ne bis in idem w kontekście publikacji czerwonej noty Interpolu w celu tymczasowego zatrzymania tej osoby na potrzeby jej ewentualnej ekstradycji do państwa trzeciego.
- 49 Tymczasem HF, jako obywatel Serbii, nie korzysta z prawa do swobodnego przemieszczania się w rozumieniu art. 21 ust. 1 TFUE. Natomiast jako osoba zwolniona z obowiązku wizowego korzysta on z prawa do swobodnego przemieszczania się w rozumieniu art. 20 KWUS. Należałoby zatem zbadać, czy prawo do swobodnego przemieszczania się w rozumieniu tego ostatniego przepisu może zostać ograniczone w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym.
- 50 W tym względzie sąd odsyłający skłania się raczej do uznania, że postanowienia art. 54 KWUS w związku z art. 50 karty praw podstawowych nie stoją na przeszkodzie ekstradycji HF do Stanów Zjednoczonych, ponieważ sąd ten jest zobowiązany do przestrzegania obowiązku ekstradycji przewidzianego w umowie o ekstradycji Niemcy–USA.
- 51 Aby dojść do takiego wniosku, sąd odsyłający opiera się na takiej wykładni art. 351 akapit pierwszy TFUE, zgodnie z którą przepis ten dotyczy również umów, które – chociaż zostały zawarte po dniu 1 stycznia 1958 r. – dotyczą dziedziny, w której Unia uzyskała kompetencję dopiero po zawarciu wspomnianych umów, a to ze względu na rozszerzenie kompetencji Unii, które nie było obiektywnie przewidywalne dla danego państwa członkowskiego przy zawieraniu tych umów.
- 52 Tymczasem umowa o ekstradycji Niemcy–USA weszła w życie w dniu 30 lipca 1980 r., czyli przed zawarciem w dniu 14 czerwca 1985 r. Układu między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec i Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, a tym bardziej przed zawarciem w dniu 19 czerwca 1990 r. KWUS i w dniu 2 października 1997 r. protokołu załączonego do Traktatu z Amsterdamu, włączającego dorobek Schengen w ramy Unii. Republika Federalna Niemiec nie mogła zatem przewidzieć przy zawieraniu umowy o ekstradycji Niemcy–USA, że zasada ne bis in idem na poziomie europejskim lub współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych zostaną włączone dziedzin kompetencji Unii.
- 53 Ponadto, ponieważ porozumienie UE–USA nie przewiduje takiej zasady ne bis in idem na poziomie europejskim, można by z tego wywnioskować a contrario, że dwustronna umowa o ekstradycji, która ogranicza się do ustanowienia krajowego zakazu podwójnego karania, powinna być nadal przestrzegana.

- 54 W tych okolicznościach Oberlandesgericht München (wyższy sąd krajowy w Monachium) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 54 [KWUS] w związku z art. 50 [karty praw podstawowych] należy interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie ekstradycji obywatela państwa trzeciego niebędącego obywatelem Unii w rozumieniu art. 20 TFUE przez organy państwa będącego stroną tej konwencji i państwa członkowskiego Unii do państwa trzeciego, jeżeli osoba, której dotyczy wnioski, została już prawomocnie skazana przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej za te same przestępstwa, do których odnosi się wniosek o ekstradycję, i wyrok został wykonany, a decyzja o odmowie ekstradycji tej osoby do państwa trzeciego byłaby możliwa tylko w przypadku zaakceptowania naruszenia dwustronnej umowy o ekstradycji zawartej z tym państwem trzecim?”.

W przedmiocie wniosku o zastosowanie pilnego trybu prejudycjalnego

- 55 Sąd odsyłający wniósł o rozpoznanie wniesionego odesłania prejudycjalnego w pilnym trybie prejudycjalnym przewidzianym w art. 23a akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i w art. 107 regulaminu postępowania przed Trybunałem.
- 56 Na poparcie swojego wniosku sąd odsyłający powołał się na okoliczność, że HF przebywa od dnia 20 stycznia 2022 r. w areszcie ekstradycyjnym w Niemczech dla celów postępowania ekstradycyjnego będącego przedmiotem postępowania głównego i że odpowiedź na przedłożone pytanie może mieć wpływ na wspomniany areszt ekstradycyjny.
- 57 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że rozpatrywany w niniejszej sprawie wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy w szczególności wykładni art. 54 KWUS oraz że, jak wynika z art. 2 decyzji 1999/436 i załącznika A do tej decyzji, jako podstawy prawne art. 54 KWUS Rada wskazała art. 34 i 31 UE.
- 58 Podczas gdy art. 34 UE został uchylony traktatem z Lizbony, postanowienia art. 31 UE zostały powtórzone w artykułach 82, 83 i 85 TFUE. Postanowienia te wchodzą w zakres tytułu V części trzeciej traktatu FUE, dotyczącego przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Rozpatrywany obecnie wniosek może zatem podlegać rozpoznaniu w pilnym trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 23a akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 107 § 1 regulaminu postępowania.
- 59 W drugiej kolejności, co się tyczy kryterium dotyczącego pilnego charakteru, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że kryterium to jest spełnione, gdy w dniu złożenia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym osoba, której dotyczy sprawa rozpoznawana w postępowaniu głównym, jest pozbawiona wolności, a jej pozostanie w areszcie zależy od rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym [wyrok z dnia 28 kwietnia 2022 r., C i CD (Przeszkody prawne w wykonaniu decyzji o przekazaniu), C-804/21 PPU, EU:C:2022:307, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 60 W niniejszej sprawie z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika, że HF jest obecnie tymczasowo zatrzymany i że w zależności od odpowiedzi udzielonej na przedłożone pytanie sąd odsyłający może zarządzić jego zwolnienie.

- 61 W tych okolicznościach w dniu 15 lipca 2022 r. druga izba Trybunału postanowiła, na wniosek sędzi sprawozdawcy i po wysłuchaniu rzecznika generalnego, uwzględnić wniosek sądu odsyłającego o rozpoznanie niniejszego odesłania prejudycjalnego w pilnym trybie prejudycjalnym.
- 62 Postanowiła ona ponadto, na podstawie art. 113 § 2 regulaminu postępowania, przekazać niniejszą sprawę Trybunałowi w celu przydzielenia jej wielkiej izbie.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 63 Poprzez swoje pytanie prejudycjalne sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 54 KWUS, odczytywany w świetle art. 50 karty praw podstawowych, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie dokonaniu ekstradycji przez organy jednego z państw członkowskich obywatela państwa trzeciego do innego państwa trzeciego, jeżeli, z jednej strony, obywatel ten został prawomocnie skazany w innym państwie członkowskim za te same czyny co czyny wskazane we wniosku o ekstradycję i odbył orzeczoną tam karę, i z drugiej strony, wniosek o ekstradycję oparty jest na dwustronnym traktacie o ekstradycji ograniczającym zakres zasady ne bis in idem do wyroków wydanych w wezwanym państwie członkowskim.
- 64 Na wstępie należy przypomnieć, że zasada ne bis in idem stanowi podstawową zasadę prawa Unii, która jest obecnie zapisana w art. 50 karty praw podstawowych (wyroki: z dnia 22 marca 2022 r., bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, pkt 22; a także z dnia 22 marca 2022 r., Nordzucker i in., C-151/20, EU:C:2022:203, pkt 28).
- 65 Ponadto zasada ta, zapisana również w art. 54 KWUS, wynika ze wspólnych tradycji konstytucyjnych państw członkowskich. Wykładni tego artykułu należy zatem dokonywać w świetle art. 50 karty praw podstawowych, której istoty zapewnia on poszanowanie (zob. podobnie wyrok Czerwona nota Interpolu, pkt 70 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 66 Mając na względzie wątpliwości wyrażone przez sąd odsyłający i przedstawione w pkt 47–53 niniejszego wyroku, w pierwszej kolejności należy zbadać elementy wykładni dotyczące art. 54 KWUS, a następnie rozważyć ewentualny wpływ umowy o ekstradycji Niemcy–USA oraz art. 351 akapit pierwszy TFUE na stosowanie tego artykułu w sporze w postępowaniu głównym.

W przedmiocie art. 54 KWUS

- 67 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy brać pod uwagę nie tylko jego brzmienie, lecz także kontekst, w jakim został on umieszczony, oraz cele regulacji, której stanowi on część (wyrok Czerwona nota Interpolu, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 68 Jak wynika z brzmienia art. 54 KWUS, stoi on na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie ścigało osobę za te same czyny, w odniesieniu do których został już wobec niej wydany prawomocny wyrok w innym państwie członkowskim, pod warunkiem, w wypadku skazania, że kara została wykonana lub jest ona w trakcie wykonywania, lub nie może być już wykonana na mocy przepisów prawnych tego ostatniego państwa.

- 69 W niniejszej sprawie sąd odsyłający zwraca się w szczególności do Trybunału, po pierwsze, z pytaniem o zastosowanie tego przepisu w odniesieniu do formalnego wniosku o ekstradycję, a po drugie, o ustalenie, czy zawarte w tym przepisie pojęcie „osoby” obejmuje obywatela państwa trzeciego.
- 70 W tym względzie, po pierwsze, należy stwierdzić, że pojęcie „ścigania” w rozumieniu art. 54 KWUS obejmuje wniosek o ekstradycję. Jak bowiem stwierdził w istocie rzecznik generalny w pkt 46 opinii, skoro tymczasowe zatrzymanie osoby objętej czerwoną notą Interpolu, którego celem jest umożliwienie ewentualnej ekstradycji tej osoby do państwa trzeciego, wchodzi w zakres tego pojęcia, to samo dotyczy a fortiori wykonania wniosku o ekstradycję, ponieważ takie wykonanie stanowi akt państwa członkowskiego przyczyniający się do skutecznego prowadzenia postępowania karnego w państwie trzecim.
- 71 Po drugie, co się tyczy kwestii, czy zawarte w art. 54 KWUS pojęcie „osoby” obejmuje obywatela państwa trzeciego, należy zauważyć, że artykuł ten gwarantuje ochronę zasady ne bis in idem, gdy „[o]soba” została prawomocnie osądzona przez państwo członkowskie.
- 72 Należy zatem stwierdzić przede wszystkim, że brzmienie art. 54 KWUS nie ustanawia warunku związanego z posiadaniem obywatelstwa państwa członkowskiego.
- 73 Za takim wnioskiem przemawia kontekst tego przepisu.
- 74 Artykuł 50 karty praw podstawowych, w świetle którego należy interpretować art. 54 KWUS, stanowi bowiem, że „nikt” nie może być ponownie sądzony lub ukarany w postępowaniu karnym za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary, w odniesieniu do którego zgodnie z ustawą został już uprzednio uniewinniony lub za który został już uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem na terytorium Unii. W związku z tym art. 50 karty praw podstawowych również nie ustanawia związku ze statusem obywatela Unii. Ponadto, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 49 opinii, ów art. 50 znajduje się nie w rozdziale V karty praw podstawowych, dotyczącym „[p]raw obywatelskich”, lecz w jej rozdziale VI, dotyczącym „[w]ymiaru sprawiedliwości”.
- 75 Wreszcie wykładnia art. 54 KWUS, zgodnie z którą zawarte w tym przepisie pojęcie „osoby” obejmuje obywatela państwa trzeciego, znajduje również potwierdzenie w celach realizowanych przez ten przepis.
- 76 Po pierwsze bowiem, z orzecznictwa wynika, że zasada ne bis in idem wyrażona w tym artykule ma na celu uniknięcie – w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – sytuacji, gdy osoba, której proces zakończył się wydaniem prawomocnego wyroku, jest ścigana za te same czyny na terytorium kilku państw członkowskich, a to w celu zagwarantowania pewności prawa poprzez poszanowanie orzeczeń organów publicznych, które stały się prawomocne (zob. podobnie wyrok Czerwona nota Interpolu, pkt 79).
- 77 Po drugie, Trybunał orzekł, że pozostając w nierozzerwalnym związku z zasadą powagi rzeczy osądzonej, zasada ne bis in idem ma na celu zagwarantowanie pewności prawa oraz słuszności poprzez zapewnienie, że po przeprowadzeniu dochodzenia oraz, w odpowiednim przypadku, ukaraniu dana osoba ma pewność, iż nie będzie ponownie ścigana za ten sam czyn (wyrok z dnia 22 marca 2022 r., Nordzucker i in., C-151/20, EU:C:2022:203, pkt 62). Artykuł 54 KWUS zapewnia spokój prawny osobom, które były ścigane i w stosunku do których został następnie wydany prawomocny wyrok (wyrok z dnia 28 września 2006 r., Gasparini i in., C-467/04, EU:C:2006:610, pkt 27).

- 78 Zatem w świetle celów realizowanych przez art. 54 KWUS należy stwierdzić, że stosowanie tego przepisu nie może być ograniczone wyłącznie do obywateli jednego państwa członkowskiego, gdyż przepis ten ma na celu, szerzej, zagwarantowanie, że każdy, kto został skazany i odbył karę lub – w danym wypadku – został prawomocnie uniewinniony w jednym z państw członkowskich, może przemieszczać się wewnątrz strefy Schengen bez obawy, że za te same czyny będzie ścigany w innym państwie członkowskim (zob. podobnie wyrok z dnia 29 czerwca 2016 r., Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, pkt 45).
- 79 Należy również dodać, że na rozprawie podniesiono kwestię, czy dla ustalenia, czy HF jest objęty zakresem art. 54 KWUS, ma znaczenie legalność lub brak legalności jego pobytu w chwili zatrzymania.
- 80 Okoliczność ta nie ma wpływu na stosowanie art. 54 KWUS. Nawet jeśli w chwili zatrzymania pobyt danej osoby nie jest lub nie jest już legalny, okoliczność ta nie pociąga za sobą wykluczenia go z możliwości korzystania z ochrony przyznanej przez ten artykuł.
- 81 Z pewnością, jak wskazano w pkt 76 niniejszego wyroku, zasada ne bis in idem, wyrażona w art. 54 KWUS, ma w szczególności na celu zagwarantowanie osobie, której proces zakończył się wydaniem prawomocnego wyroku w jednym państwie członkowskim, możliwości przemieszczania się wewnątrz strefy Schengen bez obawy, że za te same czyny będzie ścigana w innym państwie członkowskim.
- 82 Należy jednak zauważyć, że z przepisu tego w żaden sposób nie wynika, iż skorzystanie z przewidzianego w nim prawa podstawowego jest uzależnione w odniesieniu do obywateli państw trzecich od spełnienia warunków dotyczących legalności ich pobytu lub przysługiwania im prawa do swobodnego przemieszczania się w obrębie strefy Schengen. Jedyne wymogi ustanowione w tym przepisie i mające zastosowanie do każdego przypadku polega bowiem na tym, by proces danej osoby zakończył się wydaniem prawomocnego wyroku w jednym z państw członkowskich, a w wypadku skazania – by nałożona kara została wykonana lub była w trakcie wykonywania, lub nie mogła być już wykonana zgodnie z prawem skazującego państwa.
- 83 Należy również podkreślić, że żaden inny przepis KWUS nie uzależnia stosowania jej art. 54 od spełnienia warunków dotyczących legalności pobytu zainteresowanego lub przysługiwania mu prawa do swobodnego przemieszczania się wewnątrz strefy Schengen. Ponadto podczas gdy przepis ten znajduje się w tytule III KWUS, zatytułowanym „Policja i bezpieczeństwo”, postanowienia dotyczące zasad przemieszczania się cudzoziemców są zamieszczone w tytule II tej konwencji, zatytułowanym „Zniesienie kontroli na granicach wewnętrznych i przepływ osób”.
- 84 Ponadto, jak przypomniano w pkt 76 i 77 niniejszego wyroku, zasada ne bis in idem, wyrażona w art. 54 KWUS, ma również na celu zagwarantowanie pewności prawa w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości poprzez poszanowanie orzeczeń organów publicznych państw członkowskich, które stały się prawomocne.
- 85 Ochrona każdej osoby, której proces zakończył się wydaniem prawomocnego wyroku w jednym z państw członkowskich, niezależnie od jej przynależności państwowej i legalności pobytu, przed dalszym ściganiem za te same czyny w innym państwie członkowskim przyczynia się do realizacji tego celu.

- 86 Wynika z tego, że w sprawie takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym należy uznać, niezależnie od tego, czy w chwili zatrzymania pobyt danej osoby był legalny, a zatem i od tego, czy przysługiwało jej prawo do swobodnego przemieszczania się na podstawie art. 20 ust. 1 KWUS, że osoba ta jest objęta zakresem zastosowania art. 54 tej konwencji.
- 87 Stwierdzenia tego nie podważa okoliczność, że – jak podkreśla sąd odsyłający – w wyroku Czerwona nota Interpolu Trybunał wielokrotnie odwoływał się do prawa do swobodnego przemieszczania się w rozumieniu art. 21 TFUE.
- 88 Z wyroku tego, a w szczególności z jego pkt 89–93 i 106, wynika bowiem, że we wspomnianym wyroku Trybunał dokonał wykładni art. 54 KWUS wyłącznie w świetle art. 50 karty praw podstawowych, a nie w świetle art. 21 TFUE. Ponadto, jak wskazał w istocie rzecznik generalny w pkt 52 opinii, zawarte w tym wyroku odniesienia do art. 21 TFUE mają wyjaśnienie w okolicznościach sprawy, w której został on wydany, w której to sprawie obywatel niemiecki skarżył się na fakt, że publikacja dotyczącej go czerwonej noty Interpolu uniemożliwiła mu korzystanie z prawa do swobodnego przemieszczania się na podstawie tego artykułu, ponieważ nie mógł – bez narażania się na ryzyko zatrzymania – udać się do państwa członkowskiego innego niż Republika Federalna Niemiec.
- 89 Ponadto w wyroku z dnia 27 maja 2014 r., Spasic (C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, pkt 61–63) Trybunał nie wyraził zastrzeżeń co do możliwości zastosowania w sporze w postępowaniu głównym art. 54 KWUS w świetle art. 3 ust. 2 TUE, podczas gdy tamten spór dotyczył, podobnie jak w sprawie w postępowaniu głównym, obywatela Serbii, któremu nie przysługiwało prawo do swobodnego przemieszczania się zagwarantowane w art. 21 TFUE.
- 90 Z powyższego wynika, że art. 54 KWUS, odczytywany w świetle art. 50 karty praw podstawowych, stoi na przeszkodzie ekstradycji przez organy państwa członkowskiego obywatela państwa trzeciego do innego państwa trzeciego, jeżeli, po pierwsze, proces tego obywatela zakończył się wydaniem prawomocnego wyroku w innym państwie członkowskim w odniesieniu do tych samych czynów, których dotyczy wnioski o ekstradycję, a po drugie, w przypadku skazania, nałożona kara została wykonana, jest w trakcie wykonywania lub nie może być już wykonana na mocy przepisów prawnych tego innego państwa członkowskiego.
- 91 Takiej wykładni art. 54 KWUS nie mogą podważyć argumenty podniesione przez prokuraturę generalną w Monachium oraz przez rząd niemiecki, tak w ich uwagach na piśmie, jak i podczas rozprawy, zgodnie z którymi w przypadku wniosku o ekstradycję obywatela państwa trzeciego do innego państwa trzeciego należy interpretować ten artykuł w sposób zawężający w celu zagwarantowania prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości i skuteczności postępowania karnego. W tym kontekście podmioty te wyrażają wątpliwości co do tego, czy w postępowaniu przed sądami słoweńskimi uwzględniono wszystkie okoliczności istotne dla osądzenia czynów popełnionych przez HF w okresie rozpatrywanym przez wspomniane sądy, a w szczególności niektóre informacje, którymi dysponowały organy Stanów Zjednoczonych.
- 92 W tym względzie należy przypomnieć, że zarówno zasada wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi, jak i zasada wzajemnego uznawania, która sama w sobie opiera się na wzajemnym zaufaniu między nimi, mają w prawie Unii fundamentalne znaczenie, gdyż umożliwiają utworzenie i utrzymywanie przestrzeni bez granic wewnętrznych (wyrok z dnia 15 października 2019 r. Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 93 Jeżeli chodzi w szczególności o art. 54 KWUS, Trybunał orzekł, że w sposób konieczny zakłada on, że pomiędzy umawiającymi się państwami istnieje wzajemne zaufanie co do systemów sądownictwa karnego i że każde z tych państw akceptuje stosowanie prawa karnego obowiązującego w innych umawiających się państwach, nawet jeśli zastosowanie własnego prawa krajowego prowadziłyby do innego rozwiązania. To wzajemne zaufanie wymaga, by odnośne właściwe organy drugiego państwa członkowskiego zaakceptowały prawomocne rozstrzygnięcie wydane na terytorium pierwszego umawiającego się państwa w takiej postaci, w jakiej zostało ono przekazane tym organom (zob. podobnie wyrok Czerwona nota Interpolu, pkt 80 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 94 Tymczasem w niniejszej sprawie wykładnia art. 54 KWUS, za którą opowiadają się prokuratura generalna w Monachium i rząd niemiecki, w zakresie, w jakim umożliwiałyby prowadzenie wielu postępowań karnych przeciwko tej samej osobie o te same czyny, w odniesieniu do których została ona prawomocnie skazana lub uniewinniona w innym państwie członkowskim, podważałyby w stosunkach między państwami członkowskimi samą podstawę przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości jako obszaru bez granic wewnętrznych i naruszałyby zasady wzajemnego zaufania i wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych w sprawach karnych, na których opiera się to postanowienie.

W przedmiocie umowy o ekstradycji Niemcy–USA i porozumienia UE–USA

- 95 Sąd odsyłający zmierza również do ustalenia, czy z jednej strony okoliczność, że porozumienie UE–USA nie przewiduje podstawy odmowy opartej na zasadzie ne bis in idem, a z drugiej strony okoliczność, że umowa o ekstradycji Niemcy–USA ogranicza zakres zasady ne bis in idem do wyroków wydanych w państwie wezwanym, może mieć wpływ na odpowiedź na pytanie prejudycjalne.
- 96 W tym względzie z art. 1 porozumienia UE–USA wynika, że Unia i Stany Zjednoczone zobowiązały się, zgodnie z postanowieniami tego porozumienia, zapewnić poprawę współpracy „w kontekście stosownych relacji między państwami członkowskimi a Stanami Zjednoczonymi Ameryki w zakresie ekstradycji, regulujących ekstradycję sprawców czynu zabronionego”.
- 97 Ponadto z jego art. 3, zatytułowanego „Zakres zastosowania niniejszego Porozumienia w odniesieniu do dwustronnych traktatów o ekstradycji z państwami członkowskimi”, wynika, że postanowienia zamieszczone w art. 4–14 tego porozumienia zastępują lub uzupełniają, zgodnie z warunkami i szczegółowymi zasadami przewidzianymi w tym art. 3, postanowienia dwustronnych traktatów zawartych przez państwa członkowskie ze Stanami Zjednoczonymi.
- 98 Porozumienie UE–USA ma zatem zastosowanie do stosunków istniejących między państwami członkowskimi a Stanami Zjednoczonymi w dziedzinie ekstradycji, a mianowicie do stosunków regulowanych obowiązującymi dwustronnymi traktatami o ekstradycji, takimi jak umowa o ekstradycji Niemcy–USA. Jak podnosi Komisja Europejska, wspomniane porozumienie zawiera zatem wspólne ramy mające zastosowanie do procedur ekstradycyjnych do Stanów Zjednoczonych, w które wpisują się istniejące dwustronne traktaty o ekstradycji.
- 99 Ponadto art. 16 porozumienia UE–USA stanowi w ust. 1, że ma ono zastosowanie w sprawach o przestępstwa popełnione przed jego wejściem w życie, czyli przed dniem 1 lutego 2010 r., jak również po nim, a w ust. 2 – że ma ono zastosowanie do wniosków o wydanie złożonych po tym wejściu w życie.

- 100 W zakresie, w jakim porozumienie to nie przewiduje bezpośrednio procedury ekstradycji, lecz opiera się na procedurach ekstradycyjnych przewidzianych w obowiązujących dwustronnych traktatach o ekstradycji, wnioski o wydanie, o których mowa w jego art. 16 ust. 2, powinny być konieczne składane na podstawie dwustronnego traktatu o ekstradycji między danym państwem członkowskim a Stanami Zjednoczonymi, takiego jak umowa o ekstradycji Niemcy–USA.
- 101 Wynika stąd, że porozumienie UE–USA ma zastosowanie do procedury ekstradycyjnej takiej jak w sprawie w postępowaniu głównym, ponieważ wniosek o wydanie został złożony na podstawie umowy o ekstradycji Niemcy–USA po wejściu w życie tego porozumienia (zob. analogicznie wyrok z dnia 10 kwietnia 2018 r., *Pisciotti*, C-191/16, EU:C:2018:222, pkt 32).
- 102 Prawdą jest, że porozumienie UE–USA nie przewiduje wyraźnie, że możliwość zastosowania zasady *ne bis in idem* mogłaby umożliwić organom państw członkowskich odmowę ekstradycji żądanej przez Stany Zjednoczone Ameryki (wyrok Czerwona nota Interpolu, pkt 97).
- 103 Jednak art. 17 ust. 2 porozumienia UE–USA wskazuje sytuacje, w których zasady konstytucyjne lub ostateczne orzeczenia sądowe wiążące państwo wezwane mogą stanowić przeszkodę dla wypełnienia przez nie obowiązku ekstradycyjnego, a rozwiązania tej kwestii nie można odnaleźć w porozumieniu UE–USA lub w obowiązującym dwustronnym traktacie, oraz przewiduje, że w takich sytuacjach odbywają się konsultacje między państwem wezwanym i wzywającym (zob. podobnie wyrok z dnia 10 kwietnia 2018 r., *Pisciotti*, C-191/16, EU:C:2018:222, pkt 40).
- 104 Wspomniany art. 17 ust. 2 pozwala zatem, co do zasady, na zastrzeżenie przez państwo członkowskie, na podstawie przepisów swojego prawa konstytucyjnego bądź prawomocnych orzeczeń sądowych o charakterze wiążącym, szczególnego traktowania osób, które zostały prawomocnie osądzone za to samo przestępstwo, którego dotyczy wnioski o ekstradycję (zob. podobnie wyrok z dnia 10 kwietnia 2018 r., *Pisciotti*, C-191/16, EU:C:2018:222, pkt 41). Stanowi on zatem samoistną i pomocniczą podstawę prawną dla stosowania zasady *ne bis in idem* w kontekście wniosku o ekstradycję skierowanego przez Stany Zjednoczone do państwa członkowskiego, jeżeli mający zastosowanie traktat dwustronny nie pozwala na rozstrzygnięcie tej kwestii.
- 105 Sąd odsyłający zauważa jednak, że art. 8 umowy o ekstradycji Niemcy–USA przewiduje, że wniosek o wydanie nie zostanie uwzględniony, jeżeli osoba ścigana została prawomocnie osądzona przez organy państwa wezwanego za przestępstwo, z powodu którego wnosi się o wydanie, lecz nie przewiduje takiej możliwości w przypadku istnienia prawomocnego wyroku wydanego w innym państwie.
- 106 Uprawnienie państw członkowskich do ustanawiania przepisów dotyczących procedur ekstradycyjnych powinno jednak być wykonywane zgodnie z prawem Unii, do którego należą art. 54 KWUS i art. 50 karty praw podstawowych, mające zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym w świetle ustaleń poczynionych w pkt 86 i 101 niniejszego wyroku. Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika bowiem, że choć w braku przepisów prawa Unii regulujących ekstradycję do państwa trzeciego państwa członkowskie zachowują kompetencję do ustanawiania takich przepisów, to zobowiązane są one do wykonywania tej kompetencji w poszanowaniu prawa Unii (zob. podobnie wyrok Czerwona nota Interpolu, pkt 100 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 107 Tymczasem w postanowieniu odsyłającym sąd odsyłający wskazuje, że art. 8 umowy o ekstradycji Niemcy–USA należy interpretować w ten sposób, że wyłącza on wyroki wydane w innych państwach członkowskich.

- 108 W braku możliwości dokonania wykładni zgodnej zasada pierwszeństwa wymaga od sądu krajowego, do którego kompetencji należy stosowanie przepisów prawa Unii, by zapewnił pełną skuteczność wymogów tego prawa w zawisłym przed nim sporze, w razie konieczności odstępując z własnej inicjatywy od stosowania wszelkich przepisów krajowych, także późniejszych, które są niezgodne z przepisem prawa Unii mającym bezpośrednią skuteczność, bez konieczności zwracania się o wcześniejsze uchylene tego przepisu krajowego lub praktyki krajowej lub oczekiwania na ich uchylene w drodze ustawodawczej lub w jakimkolwiek innym trybie ustrojowym [zob. podobnie wyrok z dnia 8 marca 2022 r., *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld* (Bepośrednia skuteczność), C-205/20, EU:C:2022:168, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 109 W tym względzie Trybunał orzekł, w odniesieniu do zapisanej w art. 50 karty praw podstawowych zasady *ne bis in idem*, że postanowienie to jest bezpośrednio skuteczne (wyroki: z dnia 20 marca 2018 r., *Garlsson Real Estate i in.*, C-537/16, EU:C:2018:193, pkt 68; a także z dnia 24 października 2018 r., *XC i in.*, C-234/17, EU:C:2018:853, pkt 38). W świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 65 niniejszego wyroku to samo dotyczy art. 54 KWUS.
- 110 W konsekwencji, zgodnie z wymogami orzecznictwa przytoczonego w pkt 108 niniejszego wyroku, do sądu odsyłającego należy zapewnienie pełnej skuteczności art. 54 KWUS i art. 50 karty praw podstawowych w sprawie w postępowaniu głównym poprzez odstąpienie od stosowania, z własnej inicjatywy, każdego postanowienia umowy o ekstradycji Niemcy–USA, które okaże się niezgodne z zasadą *ne bis in idem* zapisaną w tych artykułach, bez oczekiwania na ewentualne renegegowanie tej umowy przez Republikę Federalną Niemiec.
- 111 Nie ma w tym względzie znaczenia, że – jak podnosi sąd odsyłający – Republika Federalna Niemiec i Stany Zjednoczone uzgodniły podczas negocjacji dotyczących tej umowy o ekstradycji, które miały miejsce w 1978 r., że orzeczenia wydane w państwach trzecich nie będą stanowiły przeszkody dla ekstradycji. Bez uszczerbku dla rozważań dotyczących art. 351 TFUE zawartych w pkt 115–127 niniejszego wyroku takie zobowiązanie nie może bowiem mieć pierwszeństwa przed obowiązkami wynikającymi dla tego państwa członkowskiego z przepisów prawa Unii przytoczonych w poprzednim punkcie niniejszego wyroku od dnia ich wejścia w życie.
- 112 Należy dodać, że przy założeniu, że wykluczona jest interpretacja odpowiednich postanowień umowy o ekstradycji Niemcy–USA, która byłaby zgodna z art. 54 KWUS i art. 50 karty praw podstawowych stosownie do ich wykładni przedstawionej w pkt 90 niniejszego wyroku, należy uznać, że wspomniana umowa nie pozwala rozstrzygnąć kwestii związanej ze stosowaniem zasady *ne bis in idem*, takiej jak podniesiona w postępowaniu głównym, w związku z czym kwestię tę należy rozstrzygnąć na podstawie art. 17 ust. 2 porozumienia UE–USA w świetle tego art. 50.
- 113 W świetle bowiem stwierdzenia zawartego w pkt 104 niniejszego wyroku i jak zauważył w istocie rzecznik generalny w pkt 67 i 68 opinii, orzeczenie sądowe takie jak wyrok *Okrožno sodišče v Mariboru* (sądu okręgowego w Mariborze) z dnia 6 lipca 2012 r. może być objęte zakresem stosowania art. 17 ust. 2 porozumienia UE–USA, ponieważ z samego brzmienia tego postanowienia wynika, że ostateczne orzeczenie sądowe mające charakter wiążący może stanowić przeszkodę dla wypełnienia obowiązku ekstradycyjnego ciążącego na państwie wezwanym, w sytuacji gdy dwustronny traktat o ekstradycji zawarty między danym państwem członkowskim a Stanami Zjednoczonymi nie umożliwia rozwiązania kwestii stosowania zasady *ne bis in idem*.

114 Z powyższego wynika, że okoliczność, iż umowa o ekstradycji Niemcy–USA ogranicza zakres zasady *ne bis in idem* do wyroków wydanych w wezwanym państwie członkowskim, nie może podważać możliwości zastosowania art. 54 KWUS w sporze w postępowaniu głównym, wynikającej z wykładni tego postanowienia dokonanej w pkt 90 niniejszego wyroku.

W przedmiocie art. 351 TFUE

115 Należy jeszcze zbadać, czy – jak twierdzi sąd odsyłający – art. 351 akapit pierwszy TFUE można interpretować w ten sposób, że przepisy prawa Unii nie mają wpływu na umowę o ekstradycji Niemcy–USA, w związku z czym organy niemieckie mogą uwzględnić wniosek o ekstradycję rozpatrywany w postępowaniu głównym bez naruszenia prawa Unii.

116 Zgodnie z art. 351 akapit pierwszy TFUE postanowienia tego traktatu nie naruszają praw i obowiązków wynikających z umów zawartych przed 1 stycznia 1958 roku lub, wobec państw przystępujących, przed datą ich przystąpienia, między jednym lub większą liczbą państw członkowskich z jednej strony a jednym lub większą liczbą państw trzecich z drugiej strony.

117 Należy stwierdzić, że – jak przyznaje sam sąd odsyłający – postanowienie to, zgodnie z jego brzmieniem, nie ma zastosowania do sporu w postępowaniu głównym, ponieważ umowa o ekstradycji Niemcy–USA została podpisana w dniu 20 czerwca 1978 r. i weszła w życie w dniu 30 lipca 1980 r., czyli po dniu 1 stycznia 1958 r.

118 Sąd krajowy zastanawia się jednak, czy postanowienie to nie powinno być interpretowane w sposób szeroki, obejmujący również konwencje zawarte przez państwo członkowskie po dniu 1 stycznia 1958 r. lub po dniu jego przystąpienia, lecz przed dniem, w którym Unia uzyskała kompetencję w dziedzinie, do której należą te konwencje.

119 W tym względzie należy stwierdzić, że art. 351 akapit pierwszy TFUE jest normą, która – jeśli przesłanki jej stosowania są spełnione – może pozwolić na odstępstwa od stosowania prawa Unii, w tym prawa pierwotnego (zob. podobnie wyrok z dnia 3 września 2008 r., Kadi i Al Barakaat International Foundation/Rada i Komisja, C-402/05 P i C-415/05 P, EU:C:2008:461, pkt 301 i przytoczone tam orzecznictwo).

120 Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wyjątki należy wyklądać ściśle, tak aby nie pozbawić znaczenia przepisów ogólnych (wyrok z dnia 26 lutego 2015 r., Wucher Helicopter i Euro-Aviation Versicherung, C-6/14, EU:C:2015:122, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).

121 Taka ścisła wykładnia jest szczególnie konieczna w odniesieniu do art. 351 akapit pierwszy TFUE, ponieważ postanowienie to pozwala na odstępstwo nie od konkretnej zasady, lecz od stosowania któregośkolwiek z postanowień traktatów.

122 Ponadto taka ścisła wykładnia jest również konieczna w świetle ciążącego na państwach członkowskich na mocy art. 351 akapit drugi TFUE obowiązku zastosowania wszelkich właściwych środków w celu wyeliminowania stwierdzonych niezgodności między umową a traktatami (zob. podobnie wyroki: z dnia 3 marca 2009 r., Komisja/Austria, C-205/06, EU:C:2009:118, pkt 45; z dnia 3 marca 2009 r., Komisja/Szwecja, C-249/06, EU:C:2009:119, pkt 45; a także z dnia 22 października 2020 r., Ferrari, C-720/18 i C-721/18, EU:C:2020:854, pkt 67).

- 123 Ponadto zawarte w art. 351 akapit pierwszy TFUE odesłanie do daty 1 stycznia 1958 r. lub – w odniesieniu do państw przystępujących do Unii – do daty ich przystąpienia zostało wprowadzone Traktatem z Amsterdamu, który wszedł w życie w dniu 1 maja 1999 r. Artykuł 234 traktatu WE używał bowiem do tamtej chwili sformułowania „przed wejściem w życie niniejszego Traktatu”.
- 124 I tak, gdy negocjując Traktatu z Amsterdamu, państwa członkowskie zmieniły zapis stanowiący obecnie art. 351 akapit pierwszy TFUE, postanowiły one ustalić jako właściwe daty dzień 1 stycznia 1958 r. lub, w odniesieniu do państw przystępujących, dzień ich przystąpienia. Tekst ten nie został zmieniony przy przyjmowaniu traktatów z Nicei i z Lizbony.
- 125 Chociaż państwa członkowskie w czasie przyjmowania tych traktatów miały już świadomość, że kompetencje Unii mogą z czasem ulegać znacznym zmianom, w tym w dziedzinach będących przedmiotem umów zawartych przez nie z państwami trzecimi, nie przewidziały one możliwości uwzględnienia, do celów art. 351 akapit pierwszy TFUE, daty uzyskania przez Unię kompetencji w danej dziedzinie.
- 126 Wynika stąd, że to ustanawiające odstępstwo postanowienie należy interpretować w ten sposób, że dotyczy ono jedynie umów zawartych przed dniem 1 stycznia 1958 r. lub, w odniesieniu do państw przystępujących, przed dniem ich przystąpienia.
- 127 W konsekwencji art. 351 akapit pierwszy TFUE nie ma zastosowania do umowy o ekstradycji Niemcy–USA.

W przedmiocie tożsamości czynu

- 128 Aby udzielić sądowi odsyłającemu możliwie najbardziej użytecznej odpowiedzi, należy jeszcze przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Trybunału właściwym kryterium dla oceny istnienia tego samego czynu zabronionego w rozumieniu art. 50 karty praw podstawowych jest kryterium tożsamości zdarzenia, rozumiane jako istnienie całości, na którą składają się nierozdzielnie ze sobą związane konkretne okoliczności, które doprowadziły do uniewinnienia lub prawomocnego skazania danej osoby. Tak więc artykuł ten zakazuje nakładania za identyczne czyny kilku sankcji o charakterze karnym po zakończeniu różnych wszczętych w tym celu postępowań (wyrok z dnia 22 marca 2022 r., bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 129 W związku z tym z przesłanki dotyczącej istnienia tego samego czynu zabronionego wynika wymóg, by zdarzenia były tożsame. Zasada ne bis in idem nie znajduje natomiast zastosowania, w przypadku gdy rozpatrywane czyny są nie tożsame, lecz jedynie podobne (wyrok z dnia 22 marca 2022 r., bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, pkt 36).
- 130 Przez tożsamość zdarzenia rozumie się bowiem całość, na którą składają się konkretne okoliczności wynikające z wydarzeń, które są co do zasady takie same, ponieważ obejmują tego samego sprawcę i są ze sobą nierozdzielnie związane w czasie i przestrzeni (wyrok z dnia 22 marca 2022 r., bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, pkt 37).
- 131 W niniejszej sprawie, po pierwsze, z postanowienia odsyłającego wynika, że rozpatrywany w postępowaniu głównym wniosek o ekstradycję dotyczy czynów zabronionych popełnionych przez HF w okresie od września 2008 r. do grudnia 2013 r. Po drugie, sąd odsyłający podkreśla, że czyny, w odniesieniu do których HF został prawomocnie osądzony w Słowenii, są tożsame z tymi,

o których mowa we wniosku o ekstradycję w zakresie, w jakim zostały w nim opisane przestępstwa popełnione do czerwca 2010 r. W związku z tym sąd ten zauważa, że wyrok skazujący wydany przez sądy słoweńskie obejmuje tylko część czynów, które są przedmiotem wspomnianego wniosku o ekstradycję.

- 132 Pytanie postawione w niniejszej sprawie opiera się zatem na założeniu, że czyny objęte wnioskiem o ekstradycję są tymi samymi czynami, w odniesieniu do których osoba ścigana została już prawomocnie skazana przez sądy innego państwa członkowskiego.
- 133 W tym względzie to do sądu odsyłającego, który jako jedyny jest właściwy do orzekania w przedmiocie okoliczności faktycznych, a nie do Trybunału, należy ustalenie, czy czyny będące przedmiotem rozpatrywanego w postępowaniu głównym wniosku o ekstradycję to te same czyny, które zostały prawomocnie osądzone przez sądy słoweńskie (zob. analogicznie wyroki: z dnia 28 września 2006 r., *Gasparini i in.*, C-467/04, EU:C:2006:610, pkt 56; a także z dnia 22 marca 2022 r., *bpost*, C-117/20, EU:C:2022:202, pkt 38). Niemniej jednak Trybunał może dostarczyć temu sądowi wskazówek w zakresie wykładni prawa Unii odnośnie do oceny tożsamości czynu (zob. podobnie wyrok z dnia 22 marca 2022 r., *Nordzucker i in.*, C-151/20, EU:C:2022:203, pkt 42).
- 134 W tym względzie, w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 128–130 niniejszego wyroku, należy uściślić, po pierwsze, że zasada *ne bis in idem* w rozumieniu art. 54 KWUS w związku z art. 50 karty praw podstawowych nie może stanowić przeszkody dla ekstradycji w odniesieniu do zarzucanych danej osobie czynów zabronionych, których okoliczności faktyczne, zgodnie z oceną sądu wezwanego państwa członkowskiego dokonaną w świetle akt sprawy, którymi sąd ten dysponuje, sytuują się poza okresem uwzględnionym do celów wydania wyroku skazującego przez sądy innego państwa członkowskiego.
- 135 Po drugie, zasada *ne bis in idem* nie może obejmować ewentualnych czynów zabronionych objętych wnioskiem o ekstradycję, które wprawdzie zostały popełnione w okresie uwzględnionym przy wydawaniu tego wyroku skazującego, ale dotyczą zdarzeń innych niż te, które były przedmiotem tego wyroku skazującego (zob. podobnie wyrok z dnia 16 listopada 2010 r., *Mantello*, C-261/09, EU:C:2010:683, pkt 50).
- 136 W świetle ogółu powyższych rozważań na przedłożone pytanie należy udzielić następującej odpowiedzi: art. 54 KWUS odczytywany w świetle art. 50 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie dokonaniu przez organy jednego z państw członkowskich ekstradycji obywatela państwa trzeciego do innego państwa trzeciego, jeżeli, z jednej strony, obywatel ten został prawomocnie skazany w innym państwie członkowskim za te same czyny co czyny wskazane we wniosku o ekstradycję i odbył orzeczoną tam karę, i z drugiej strony, wniosek o ekstradycję oparty jest na dwustronnym traktacie o ekstradycji ograniczającym zakres zasady *ne bis in idem* do wyroków wydanych w wezwanym państwie członkowskim.

W przedmiocie kosztów

- 137 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Schengen w dniu 19 czerwca 1990 r., która weszła w życie w dniu 26 marca 1995 r., zmienionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 610/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r., w świetle art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że

stoi on na przeszkodzie dokonaniu przez organy jednego z państw członkowskich ekstradycji obywatela państwa trzeciego do innego państwa trzeciego, jeżeli, z jednej strony, obywatel ten został prawomocnie skazany w innym państwie członkowskim za te same czyny co czyny wskazane we wniosku o ekstradycję i odbył orzeczoną tam karę, i z drugiej strony, wniosek o ekstradycję oparty jest na dwustronnym traktacie o ekstradycji ograniczającym zakres zasady ne bis in idem do wyroków wydanych w wezwanym państwie członkowskim.

Podpisy